

ANNETTE VAN 'T HULL

MI OEDS JALUERS

DE ELLENDIGE ZOMER VAN SANDRA-ZONDER-S

kluitman

Nur 283-284/W062001

Bisac YAF011000 / YAF058120

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Annette van 't Hull

Vormgever omslag: Oranje Vormgevers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
annettevanthull.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

INHOUDSOPGAVE

Besties en vips	7
Een rotleven	13
Blokken en brokken	20
Enchilada's met pittige kip	27
Aardige meisjes	34
Een pestheks	42
Sandra-zonder-S	51
De vriendinnencode	60
Een enkel met een tattoo	67
Discoteca	73
Patatje geitenbal	80
Een kater	88
Een puistenkop	97
Tiramisu	106
Het zoenhokje	111
Ruzie	116
Naar Pontellano	123
Een sprinkhaan op je kussen	132
Huilende meisjes	138
Bij Milan achterop	144
Kat en haas	149

Voor wat hoort wat155
Bliksem en donder161
Fiat Panda167
Een lifter langs de weg173
De vriendinnengroepcode180
Het is uit189
Happy birthday194
Spottie199
Derdeklasser203

BESTIES EN VIPS

Dinsdagmiddag, mentoruur. Het is loeiheet in het lokaal en Bogaards staat met een glimmend voorhoofd te ratelen. Hij heeft het voor de zoveelste keer over de toetsweek. Dat dat onze laatste kans is om onze rapportcijfers nog op te halen. En dat sommige leerlingen die cijfers heel hard nodig hebben om over te gaan naar havo drie. Wedden dat hij mij bedoelt?

‘Zo meteen krijgen jullie het toetsrooster,’ zegt Bogaards. Dat blije gezicht dat hij erbij trekt, alsof hij ijsjes gaat uitdelen in plaats van een saai stuk papier. Was het maar zo!

Achter in de klas zoemt het van het gefluister en gegiechel. Daar zitten de vips: de populaire meiden. Ik kan niet verstaan waar ze het over hebben, maar wat de vips zeggen is altijd belangrijk. Zij bepalen alles. Welk merk schoenen je moet dragen en welke lipgloss je moet hebben. En dat wie een banaan bij zich heeft in zo’n plastic bananenhouders tot de grootste loser van de school wordt gebombardeerd. Kasja, die naast me zit, had zo’n doosje. De vips hebben hem uit haar

rugas gejat. Toen ze hem terugkreeg zat er geen banaan meer in, maar een gebruikte tampon. Zoiets is echt dodelijk voor je reputatie. Als ik iets tegen de vips zeg, gaan alleen hun wenkbrauwen omhoog, alsof ze er geen idee van hebben wie ik ben. Oók dodelijk voor je reputatie.

Vorig jaar in de brugklas stond ik nog wel hoog in de rangorde. Toen had ik Selina nog, toen waren wij Andra-en-Selina. Vriendinnentweetallen hebben een eigen status, die zijn onaantastbaar. Daar hebben zelfs de vips respect voor. Maar aan het eind van het jaar werden de brugklassen opgesplitst in havo, vwo en gymnasium en raakte ik haar kwijt.

Het was geen verrassing dat Selina naar het gymnasium zou kunnen. Op de basisschool was ze al de Einstein van de klas, maar ook in de brugklas haalde ze de hele tijd negens en tienen. Behalve voor gym, daarvoor kreeg ze maar een zesje. Bij mij was het precies andersom. Engels ging nog wel, maar bij Nederlands begreep ik nul komma nul van zinsontleding. Wiskunde was helemaal een drama. Gelukkig hielp Selina me. Als ik iets niet snapte, gingen we na school naar haar huis en dan legde ze het nog tien keer uit. Of ze liet me tijdens de toetsen bij haar afkijken. Dat soort dingen doen besties voor elkaar.

Terwijl Bogaards verder praat, speel ik met de zilveren ketting om mijn hals. Het minisleuteltje dat eraan hangt voelt lekker glad. Selina heeft precies dezelfde ketting, maar dan met het slotje. Die hebben we elkaar aan het eind van groep acht gegeven. Om te zweren dat we ook op de middelbare

school altijd BFF's zouden blijven en alles samen zouden blijven doen.

Dat lukte, tot alle leerlingen aan het eind van de brugklas een voor een bij hun mentor werden geroepen. Ik kreeg een havo-advies, hoewel ik dankzij het afkijken bij Selina maar één echte onvoldoende had. Tegen Selina zei de mentor dat het eeuwig zonde zou zijn als ze niet naar de gymnasiumklas zou gaan. Dat betekende dat we nooit meer naast elkaar zouden zitten!

Ik heb er drie nachten in bed om liggen huilen, maar dat heb ik natuurlijk niet tegen Selina gezegd. Ze mocht zich niet schuldig gaan voelen. En ik ben juist ook gigantisch trots op mijn superslimme bestie. Alleen heeft zij nu dus een heel ander rooster dan ik, en kunnen we bijna nooit meer samen naar school en naar huis fietsen. In de pauzes zien we elkaar maar heel even. De laatste keer dat we 's middags naar de stad zijn gegaan, is al weken geleden. Toen waren we ook nog eens niet echt samen. Bij de Zara kwamen we een meisje uit Selina's klas tegen, Veerle. Die bleef de rest van de middag aan ons plakken. Ze had het de hele tijd over hun leraar Grieks, op wie ze verliefd is. Selina zei dat ze echt he-le-maal niet snapte wat Veerle zo leuk aan hem vond. Hoewel ik die leraar nog nooit had gezien, riep ik meteen dat ik me dat ook niet kon voorstellen.

Ik kijk naar onze mentor, die nog steeds doorzeurt over de toetsweek. Bogaards is maximaal oud en draagt kleren die écht niet kunnen. Bovendien stinkt hij uit zijn mond naar

koffie. Stel dat ik verliefd op Bogaards zou zijn... walgelijk gewoon.

‘Maak een schema om het leren te plannen,’ gaat hij verder. ‘En begin met de vakken die je het moeilijkst vindt, zodat je daar de meeste tijd voor hebt.’

Ik heb echt nul inspiratie om een planning te maken, want ik moet steeds al aan de zomervakantie denken. Selina en ik gaan drie weken naar Italië! Ik mag met haar en haar familie mee naar een camping in Toscane. Daar heb ik superveel zin in. Pap en mam wilden eigenlijk naar Berlijn. Dat vinden ze goed voor mijn algemene ontwikkeling. Mij lijkt het vooral saai. Ze willen natuurlijk alleen musea bekijken en dingen over de Tweede Wereldoorlog. Die schijn je daar veel te hebben.

Gelukkig mocht Selina iemand meevragen naar de camping, omdat haar zus Dana dat vorig jaar ook had gemogen. Die wilde toen per se een vriendin meenemen. Ze zeurde net zo lang tot haar ouders helemaal gek werden en toegaven. De ouders van Dana en Selina zijn altijd heel eerlijk. Als Dana iets krijgt, dan krijgt Selina dat ook. Daarom mag zij dit jaar iemand meenemen. Ze is ook nog eens jarig tijdens de vakantie, dat is extra leuk.

Twee weken geleden vertelde ze het. Toen kreeg ik tijdens natuurkunde een berichtje dat ze een verrassing had, met een heleboel lachende emoji's erbij. In de pauze stond ze al in de kantine te wachten.

‘Raad dan, Andy, raad dan!’ riep ze. Selina noemt me altijd Andy. Zij is de enige die dat mag.

Ik gilde en sprong op en neer toen ik hoorde dat ik met haar mee mocht naar Italië. De vips liepen net langs met een dienblad vol saucijzenbroodjes. Ze trokken hun wenkbrauwen extra hoog op, alsof ik in een bananenpak een dansje stond te doen. Maar voor één keer kon het me niets schelen wat ze van me zouden denken – zo blij was ik.

Toen ik het thuis vroeg, vonden pap en mam het meteen goed. Ik was een beetje bang dat ze over Berlijn zouden gaan zeuren, maar ze hebben zelfs beloofd dat ik vijftig euro zakgeld extra meekrijg voor op de camping als het me lukt om over te gaan.

Maar eerst dus die irritante toetsweek nog. Bogaards haalt de stapel roosters uit zijn tas. Hoewel ik zowat onder zijn neus zit, reik ik voorzichtig naar mijn etui. Naar mijn telefoon die daarin ligt. Ik móét Selina een berichtje sturen, ik móét haar straks even zien. Want ik heb een waanzinnig idee gekregen voor Italië. Op de website van de camping staat een foto van een groot zwembad. We gaan natuurlijk iedere dag zwemmen. En bij de H&M is er dit weekend sale met heel veel voor de halve prijs. Als we nu eens allebei precies dezelfde bikini kopen, dan denkt iedereen op de camping dat we zusjes zijn. En dan nemen we er ook dezelfde zonnebril bij, en dezelfde slippers. Jammer dat ik twee maten groter dan Selina heb, maar dat ziet vast niemand. Die grote voeten heb ik van pap. Zijn schoenen zijn enorme wappers.

Als Bogaards zijn tas dichtklikt, gris ik razendsnel mijn

telefoon uit mijn etui en leg hem op schoot.

‘Ssst,’ sis ik tegen Kasja, die verbaasd mijn kant op kijkt. Ze zal me heus niet expres verraden, alleen zul je zien dat Bogaards het merkt. Hij komt onze kant op. Ik krimp in elkaar, want ik denk dat hij mijn telefoon heeft gespot. Maar hij geeft Kasja de stapel toetsroosters aan en zegt dat ze die naar achteren moet doorgeven.

Hij steekt een heel verhaal af over hoe belangrijk het is om goed te slapen en ook te ontspannen. Sorry hoor, maar hoe kunnen we ontspannen als we voor zo belachelijk veel toetsen moeten leren? Hij marcheert voor het digibord heen en weer. Steeds als hij niet naar ons kijkt, typ ik een woord aan Selina. Het duurt een eeuwigheid, maar uiteindelijk heb ik het berichtje verstuurd: *Ga je zaterdag mee naar de H&M voor een bikini?* Dan leun ik met een zucht achterover en probeer te verstaan waar de vips achter in de klas het over hebben. Zij gaan vast ook shoppen in de uitverkoop.

Ik schiet van schrik overeind als mijn telefoon knetterhard piept. Een antwoord van Selina, hij stond niet op stil! Ik zuig mijn adem in en kijk naar Bogaards. In twee grote stappen staat hij met een boze rimpel tussen zijn wenkbrauwen voor mijn tafel. Wat hij zegt is niet te verstaan, want de bel snerpt door het lokaal en iedereen springt op.

EEN ROTLEVEN

‘We hadden eerder moeten gaan,’ zegt Selina als we ons bij de H&M tussen de mensen door wringen. De hele stad is op de knallende reclame in de etalage afgekomen. We lopen gearmd, anders zijn we elkaar zó kwijt. Het duizelt voor mijn ogen van de rode kortingslabels. Iedereen plukt en trekt aan de kleding. Ik voel iets zachts onder mijn schoenzolen: een truitje dat op de grond is gevallen. We worden in de richting van de roltrap geduwd. Ik hoop voor dat truitje dat kleding met voetstappen erop gauw in de mode komt.

Op de eerste verdieping haal ik opgelucht adem. Het is daar nooit druk, zelfs nu niet, want je komt er eerst bij de herenkleding. Selina trekt me mee naar de afdeling Lingerie en zwemkleding. Daar is het ook rustig, misschien omdat de rekken al helemaal geplunderd zijn. Ik zie nog maar een paar rode labels en op de grond liggen lege hangertjes. Een vrouw zoekt verwoed in een rek. Ze trekt een zwempak tevoorschijn.

‘Hier, Jamila, deze,’ zegt ze. Een klein meisje met heel lang

haar loopt achter de vrouw aan naar de paskamers. Ik denk weer aan die middag toen we Veerle uit Selina's klas bij de Zara tegenkwamen. Veerle heeft ook superlang haar, nog langer dan die Jamila, helemaal tot op haar billen. Toen waren we op zoek naar die armbanden met nep-parels waar iedereen op school mee loopt. De mijne heeft het een week uitgehouden voor het elastiek brak en de parels door het biologielokaal kletterden.

'Moet je dit zien, Andy!' Selina houdt een bikini voor zich. Het bovenstukje heeft cups die zo groot zijn dat een volleybal er nog in zou verdwijnen. Ik giechel.

'Deze?' Selina pakt twee lichtpaarse setjes met een uitverkooplabel. Mwah. Paars is leuk, maar eigenlijk zou ik iets opvallenders willen. Iets met rood, of verschillende kleuren, of met glimsteentjes erop. Er zijn in Italië vast hartstikke leuke jongens, dus we moeten wel de aandacht trekken.

En dan zie ik hem. In het rek met de nieuwe collectie. Een luxe donkerblauwe bikini met zilverwitte strepen en gekruiste bandjes. Ik gris hem naar me toe. Hij is sportief én sexy. Hiermee vindt iedereen op de camping ons maximaal cool, zeker weten.

Selina trekt hem uit mijn handen. Ze springt op en neer. 'Wauw, ja, die! Is er nog een?'

Ze ratst de hangers uit elkaar, nog fanatieker dan die vrouw van zonet. Triomfantelijk houdt ze het tweede setje omhoog. Dan betreft haar gezicht: 'Ze zijn hartstikke duur.'

Ik bekijk het prijskaartje. Flip. Negenendertig euro vijftig.

Ik heb maar negentien euro over van mijn kleedgeld en we willen ook nog slippers kopen. Ik móét nieuwe hebben, mijn hielen steken over de rand van mijn oude heen.

‘Als we er nou samen één kopen?’ stelt Selina voor. ‘Dan redden we het net.’

‘Dan trek jij alleen het bovenstukje aan, en ik alleen het broekje.’ We giechelen om het idee en hangen de setjes toch maar terug.

We zitten naast elkaar op Selina’s bed. Ik keer de inhoud van de H&M-tas op haar dekbed om: de afgeprijsde paarse bikini’s en paarse slippers. Ik probeer niet meer aan de bikini met de zilverwitte strepen te denken en pak een schaar van Selina’s bureau om de prijskaartjes los te knippen.

Selina woont in een flat op de vierde etage. Haar kamer is supergezellig ingericht. Maar zij vindt die van mij juist het leukst, omdat ik een schuine wand met een dakraam heb. Boven Selina’s bed hangt een poster van Rafael Rafe – de favoriete rapper van bijna iedereen op school. Aan het plafond heeft ze een lamp van gekleurde stukjes glas. Als die aan is, valt het licht in honderd flonkertjes over Rafael.

‘Kijk, Selien.’ Ik trek de slippers aan. Ze stinken naar plastic, maar ze staan super.

Selina kijkt niet naar mijn voeten, maar op haar telefoon: ‘Ik heb een berichtje van Veerle. Ze zegt dat ze tien dagen met haar vader op fietsvakantie gaat.’

Ik knip ook het prijskaartje van Selina’s slippers los. Een

fietsvakantie, dan krijg je natuurlijk maximaal veel zadelpijn. Ik heb een beetje medelijden met Veerle.

‘Haar broertje gaat met hun moeder naar Bobbejaanland in België. Maar Veerle vindt dat stom.’ Selina zit ingespannen iets terug te schrijven.

‘Doe ze nou aan,’ zeg ik ongeduldig.

‘Haar ouders zijn vorig jaar gescheiden,’ zegt Selina. ‘Best heftig. Ze ziet haar vader nog maar twee keer per maand.’

Vanuit de gang klinkt kwijlerige muziek, om precies te zijn uit Dana’s kamer. Sinds een paar maanden heeft Selina’s zus verking met Milan, een jongen die een scooter heeft. Ze draait óf kwijlmuziek óf ze zit met Milan aan de telefoon. Aan het eind van ieder gesprek maakt ze zoengeluiden, wat Selina en ik dan nadoen tot Dana krijgt dat we een stel achterlijke baby’s zijn.

Ik heb Milan maar één keer ontmoet, een paar weken geleden. Ik snap niet wat Dana in hem ziet. Het is echt een creep. Hij liet me in het trappenhuis niet door toen ik naar boven liep en hij naar beneden. Hij is heel lang en stond een trede hoger dan ik, dus ik moest mijn hoofd in mijn nek leggen om zijn gezicht te kunnen zien. Ik voelde het mijne gênant rood worden.

Hij grijnsde: ‘Wat een schattig vriendinnetje heeft Selina.’ Hij stak zijn armen opzij, om ze als slagbomen op de leuningen te laten neerkomen.

‘Mag ik erlangs?’ vroeg ik zo zelfverzekerd als ik kon.

‘Even denken,’ zei Milan, terwijl hij de tijd nam om me

helemaal te bekijken, van boven tot onder. Het voelde zó smerig.

‘Laat me er gewoon langs!’ Mijn stem sloeg over. Ik klonk als mam wanneer er een wesp in de buurt is. Milan zette een stap omlaag, zodat hij nog dichterbij stond. Zijn haar glom en ik rook het parfum van Dana. Ik wrong me zo ver van hem vandaan als ik kon. Toen hij zijn hand op mijn bovenarm legde, kneep mijn keel zich zo strak dicht van angst dat ik niks meer kon zeggen.

Beng! Op de begane grond klonk opeens de klap van de portiekdeur. Hakken tikten over de vloer, het trappenhuis in.

Milan liet los. Hij zei: ‘Geintje,’ en sjeesde de trap af.

Toen ik bovenkwam, had Selina niet door dat er iets was gebeurd. Blijkbaar zag ze niet dat ik van schrik nog stond te trillen, want ze ging meteen druk aan de gang om sap voor ons in te schenken en begon een verhaal over de elektrische fiets van hun buurvrouw die was gestolen. Ik had een rotgevoel van binnen. Toch nam ik mijn glas sap aan zonder iets te zeggen over wat er in het trappenhuis was gebeurd, want ik wilde maar één ding: niet meer aan Milan denken.

Nu we dezelfde slippers aanhebben, zijn onze voeten net zusjes. Selina en ik zouden sowieso voor zusjes kunnen doorgaan. Ons haar is even lang, maar het mijne is blonder. Selina heeft een pony laten knippen zoals de modellen op Instagram. Ik heb dat ook geprobeerd, alleen werd het slap en plukkerig, dus toen heb ik hem maar weer laten groeien.

Dana heeft donker haar, waar ze soms highlights in bleekt die ze dan roze of groen verft. Idioot gewoon. Ze kan minder goed leren dan Selina. Wel is ze goed in handbal, supergoed. Ze was keepster in een jeugdteam dat aan landelijke wedstrijden meedeed. Sinds ze zestien is en een tweedehands scooter heeft, hangt ze alleen nog maar rond met gasten zoals Milan. Met handbal is ze helemaal gestopt. Daar snap ik niks van. Haar team had Nederlands kampioen kunnen worden!

‘Zullen we morgenmiddag iets leuks doen?’ stelt Selina voor. Ze zet met haar telefoon onze favoriete playlist aan. ‘Naar de boulevard gaan of zo?’

Ik twijfel. Het wordt morgen nog warmer dan vandaag. Maar misschien had Bogaards toch een ieniemienie beetje gelijk over dat voorbereiden op de toetsweek. De zeven die ik minimaal voor wiskunde moet halen om voldoende te komen staan, komt groot en dreigend op me af. Ik wil niet blijven zitten. Dan moet ik nog een jaar extra naar school, daar heb ik dus écht geen zin in. Bovendien loop ik dan de vijftig euro zakgeld voor op de camping mis, die pap en mam me hebben beloofd.

‘Het is gewoon belachelijk dat we nu nog zó hard moeten werken,’ zeg ik. ‘Bij mij in de klas heeft iedereen het de hele tijd al over de vakantie.’

Selina’s telefoon blijft weer. ‘Bij ons ook,’ zegt ze terwijl ze het berichtje leest. ‘Veerle gaat met haar vader fietstassen kopen.’

‘Wil je me morgen dan eerst met wiskunde helpen?’ smeeik

ik. Zonder Selina red ik het nooit, nooit, nooit.

‘Oké.’ Ze zet het volume zo hard dat de kwijlmuziek uit Dana’s kamer niet meer te horen is. We bekijken onze parse setjes nog een keer, en zijn het erover eens dat we tot de vakantie begint een rotleven zullen hebben.

BLOKKEN EN BROKKEN

Mijn voorspelling van dat rotleven komt bijna helemaal uit. Tot aan de toetsweek is het iedere dag hetzelfde. Eerst naar school, dan thuis zitten leren. Weer naar school, weer thuis zitten leren. En dat terwijl het al vijftientig graden is! Belachelijk gewoon.

Het enige wat meevalt, is dat ik met mijn boeken in de tuin onder de parasol kan zitten. En mam komt een paar keer vroeg thuis uit haar werk. Zonder haar zou het me helemaal niet lukken om te blijven leren. Dan zou ik de hele tijd berichtjes naar Selina zitten sturen over de vakantie in Italië. Ik tel de dagen af tot het zover is.

Eerst was ik wel een beetje boos op mam: ze pakt mijn telefoon gewoon af als ze ziet dat ik berichtjes zit te sturen. Ik krijg hem pas bij het avondeten terug. Maar stiekem moet ik toegeven dat het leren zo wel beter gaat. Ik vind het toch al moeilijk om me te concentreren.

Af en toe overheert ze me. Dat helpt. Voor Frans herhaalt

ze alle moeilijke woorden net zo lang tot ze muurvast in mijn hoofd zitten. Gelukkig hebben we Frans al aan het begin van de toetsweek, dan kan ik de moeilijke woorden daarna meteen weer vergeten. Ook kijkt mam mijn wiskundesommen na als ik er niet uit kom. Zij is supergoed in rekenen, en iedereen zegt altijd dat ik zo op haar lijk. Dan klopt het toch niet dat ik er slecht in ben?

Pap zie ik bijna niet, want hij is deze week iedere avond laat thuis. Hij is chef-kok in hetzelfde hotel waar mam de house-keeping supervisor is. Wat dat precies is weet ik niet, maar als je mam moet geloven, zorgt ze er vooral voor dat de kamermisjes geen ruzie krijgen. Het is een groot hotel met honderdachtennegentig kamers. Geen tweehonderd. Nummer dertien en honderddertien zijn overgeslagen, daar willen de gasten niet in overnachten, omdat ze denken dat dat ongeluk brengt. Wat een aanstellers, ik zou dat best durven.

Als pap dienst heeft, kookt hij voor de gasten. Hij is de chef, dat is de belangrijkste kok van het restaurant, dus hij moet bedenken wat er op het menu komt. Iedere twee maanden hebben ze een nieuwe kaart. Vorige zomer heeft pap de ananassterretjes met kwark en roomijs bedacht. Die mogen op de kaart blijven omdat dat het dessert is dat het vaakst wordt besteld. Hoewel ik supertrots op pap ben, omdat hij de lekkerste toetjes van de hele wereld maakt, mis ik hem de avonden dat hij niet thuis is. Gelukkig vind ik op een middag een briefje op de tuintafel: *Voor Andra-Android. Succes met leren, je bent er bijna.* Er ligt een reep chocolade naast. Lief! Pap

noemt me altijd Andra-Android, omdat hij vindt dat ik te druk met mijn telefoon ben. Maar hij kan er zelf ook wat van: op Selina na krijg ik van hem de meeste berichtjes.

Selina zie ik alleen op school tussen de lessen. Met dit weer zit iedereen in de pauzes op het grasveld voor de school. Ook op vrijdag, de allerlaatste gewone schooldag voordat de toetsweek begint. Selina en ik hebben een plek in de schaduw van de kastanjeboom gevonden. Selina bijt in een appel, dat maakt een sappig knapgeluid. Ik haal mijn broodtrommel uit mijn rugtas en doe of ik niet zie dat Kasja tussen de groepjes leerlingen loopt en naar ons kijkt. Ik vind het een beetje gemeen van mezelf dat ik haar niet wenk, maar ik wil nu gewoon even alleen met Selina zijn om over de vakantie naar Italië te praten. Straks in de les maak ik het wel weer goed.

‘Mam zegt dat ik een lijstje moet maken met alles wat ik mee wil nemen,’ zeg ik tegen Selina. ‘Om niks te vergeten.’

Mam is heel netjes. Pap en ik zijn veel chaotischer, we gooien gewoon in een koffer wat we denken nodig te hebben. Ik heb daardoor altijd veel te veel bij me op vakantie en pap te weinig. Hij vindt dat een goede reden om tijdens de vakantie iets nieuws te kopen. Hij heeft zo al twee scheerapparaten, drie zonnebrillen en een stuk of honderd telefoonopladers. Ik neem me voor om ook te weinig in te pakken, dan heb ik een goede smoes om in Italië meteen al de eerste dag te gaan shoppen.

‘Wist je eigenlijk al dat Milan ook naar de camping komt?’

vraagt Selina opeens. Ze knaagt een paar happen van haar appel.

‘Hè, wat?’ Van schrik knijp ik zo hard in mijn boterham dat de smeerkaas eruit gedrukt wordt. ‘Milan, die creep?’

‘Ja, echt. Dana wilde met hem alleen op vakantie, maar dat mocht niet van mijn ouders. Dus nu komt hij zelf naar de camping. Met de trein. Zodat ze elkaar de hele zomer kunnen blijven zien.’

‘Maar...’ Ik lik de smeerkaas van mijn duim.

‘Eerst wilden mijn ouders niet dat hij ook naar de camping komt. Ze zijn bang dat hij je-weet-wel met Dana gaat doen. Maar ze kunnen hem niet tegenhouden. Iedereen vanaf achttien jaar mag daar gewoon een kampeerplek huren.’

‘Is hij al achttien dan?’

‘Vorige week geworden.’

Flip. Ik denk aan die keer in het trappenhuis. Daar heb ik met niemand meer over gepraat – zelfs met Selina niet – omdat ik het helemaal uit mijn geheugen probeerde te wissen. Maar nu is dat rotgevoel van binnen terug. Ik wil vragen of Milan bij Selina ook wel eens zoiets heeft gedaan, maar ik weet niet hoe ik moet beginnen. Of zou hij het toen dan toch écht als een geintje hebben bedoeld? Misschien wel, want Selina lijkt het geen enorm probleem te vinden dat hij naar de camping komt.

‘In welke tent slaapt hij?’ vraag ik. ‘Toch niet bij ons?’

Nu Milan meegaat, geef ik het vooruitzicht om met Selina naar Italië te gaan een half rapportpunt minder: een

negenenhalf in plaats van een tien.

‘Nee, hij heeft er zelf een,’ zegt Selina. ‘Nog van toen hij op scouting zat.’

Ik giechel. Ik kan me Milan niet bepaald als een welp in een schattig uniformpje voorstellen. Als hij weer van die rotgrap-pen maakt, ga ik hem daar gewoon mee pesten, dan houdt hij vast meteen op.

‘Hoe komt hij eigenlijk aan zo veel geld?’ Ik vind het toch maar raar. Voor een plek op een camping moet je best veel betalen. Pap en mam hebben met de ouders van Selina over-legd hoeveel mijn deel kost, en hoeveel ze bijdragen aan de benzinekosten.

‘Weet ik niet,’ zegt Selina. ‘Hij werkt als pizzakoerier. Of misschien krijgt hij het van zijn ouders.’

Gek eigenlijk, ik kan me Milan helemaal niet voorstellen als iemand met ouders. Ik weet niet eens waar hij woont. De ouders van Selina denken dat Milan Dana’s eerste vriendje is, maar dat is niet waar. Dana heeft wel honderd vriendjes gehad, alleen nooit langer dan een paar weken. Als je haar dagboek mag geloven, heeft ze alles al met ze gedaan. Zelf zou ik best eens willen zoenen. Gewoon om te proberen hoe dat is. Alleen niet met Milan, natuurlijk! Selina heeft al een keer gezoend, maar dat was nog in groep acht. Daarna nooit meer, anders zou ze het me wel verteld hebben.

Veerle uit Selina’s klas loopt het grasveld op en ploft naast ons neer. Ze draagt een zonnebril met doorschijnende oranje glazen. Haar haar zit in een afgezakke knot gebonden. Het

lijkt me vreselijk, zulk lang haar. Dat kun je helemaal niet goed opsteken, daar is het te zwaar voor. Ik trek het elastiek uit mijn paardenstaart en maak een hoog knotje. Bij mij blijft dat tenminste zitten.

Veerle is ook al helemaal in vakantiestemming. Ze begint meteen over de fietstocht die ze met haar vader gaat maken. Ze gaan met de trein naar een station in Duitsland. Hun fietsen nemen ze mee. Vanaf daar maken ze een route door het Zwarte Woud. Dat klinkt nogal somber, maar Veerle zegt dat het er juist heel mooi is en dat je er herten, vossen en wilde zwijnen kunt tegenkomen.

‘Dan moet je niet te veel praten,’ zeg ik, ‘want dan jaag je die herten weg.’

Volgens mij lukt dat haar nooit, ze is een echte babbelkont.

Ze lacht. ‘Ik verkleed me gewoon als hert,’ zegt ze. ‘Dan denken ze dat ik er ook één ben.’

Ik lach ook, ik zie het al helemaal voor me. ‘Met een rode neus,’ bedenk ik, ‘net als in het kerstliedje.’

Selina begint meteen te zingen: *‘Rudolph the red-nosed reindeer.’*

Dan klinkt er nóg een liedje, uit Veerles tas. *I’m Streetwise* van Rafael Rafe. Die heb ik ook als ringtone gehad. Sinds vorige week heb ik zijn nieuwste hit als ringtone, *Steady Black*. Met zijn Nederlandse nummers was hij al populair, maar sinds hij in het Engels rapt, gaat hij echt helemaal viral. Veerle grabbelt haar telefoon naar zich toe en drukt hem tegen haar oor.

‘Wát?’ roept ze.

Selina stopt met zingen. Het duurt eeuwen voordat Veerle weer iets zegt. Haar gezicht is helemaal bleek geworden. Ik laat mijn half opgegeten boterham geschrokken in het trommeltje vallen.

‘Wat dan, hoe dan?’ Veerles stem klinkt hoog en schel. Haar beugel blikkert in de zon. Selina en ik kijken elkaar aan. Is er iets ergs gebeurd?

‘Ik, ja, ik kom eraan.’ Veerle drukt het gesprek weg en springt overeind.

‘Mijn vader moet naar het ziekenhuis,’ zegt ze met een trillende stem. ‘Hij is met klussen van de trap gevallen, ze hebben een ambulance gebeld.’

Voor we iets kunnen doen, grist ze haar tas van het gras en rent ze naar het fietsenhok. Selina staat op.

‘Sterkte!’ roept ze Veerle na.

‘Ja, sterkte, Veerle!’ roep ik ook.

Ik ben ervan onder de indruk en weet niet wat ik moet zeggen. Selina blijkbaar ook niet, want ze gaat stil weer zitten en trekt een madeliefje uit het gras. Dan klinkt de bel en moeten we de hel weer in.